

Arrest

**nr. 126 241 van 25 juni 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2014 met referentienummer REGUL X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 april 2014.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Gegrondheid

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en er in verzoekers provincie van herkomst Punjab actueel voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Verzoeker geeft aan dat hij “inmiddels zijn Pakistaanse identiteitskaart heeft kunnen bemachtigen en dan ook een kopie van dit document in bijlage voegt”. Aan fotokopieën, zoals de door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde kopieën van beweerdelijk zijn identiteitskaart, kan echter geen bewijswaarde worden gehecht aangezien deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervalsen zijn (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien werden bij de neergelegde kopieën geen voor eensluidend verklaarde vertalingen gevoegd zodat de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan. Verzoeker legt aldus tot op heden geen enkel (origineel) officieel identiteitsdocument neer. Het bewijs van identiteit is nochtans een essentieel element in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas (cf. RvS 25 september 2006, nr. 162.658). In weerwil van de medewerkingsplicht die op hem rust, laat verzoeker na zijn identiteit te staven. Zijn identiteit staat derhalve niet vast.

Verzoeker oppert thans dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken “een eerste, kort interview betreft”, dat hij “zich dan ook hieraan gehouden heeft en zijn verklaringen bij DVZ zo beknopt mogelijk heeft gehouden”. Hij wijst voorts op “de emoties en de stress van het eerste interview volgende op de traumatische gebeurtenissen” en stelt dat er rekening dient te worden gehouden met het feit dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken meestal plaatsvindt wanneer de asielzoeker nog maar net in het land is toegekomen. Verzoekers argumentatie verklaart, noch rechtvaardigt het op de Dienst Vreemdelingenzaken volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas, zoals zijn beweerde toespraak tijdens een processie, de “fatwah” die hierdoor vervolgens zou zijn uitgesproken en de beweerde brandstichting nadien in zijn woning, essentiële elementen die aan de basis liggen van zijn beweerde vervolging en dus de kern van zijn relaas uitmaken. Evenmin biedt het een verklaring of rechtvaardiging voor de manifeste tegenstrijdigheden in zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en die nadien op het Commissariaat-generaal omtrent die en talrijke andere belangrijke elementen in zijn relaas. Van een asielzoeker kan en mag immers, ongeacht de stress en de emoties waarmee deze tijdens een verhoor te kampen heeft, redelijkerwijze worden verwacht dat hij omtrent belangrijke elementen in zijn relaas van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en deze naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaringen en het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Er wordt van hem verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte en coherente wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig, coherent en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op de kandidaat-vluchteling de verplichting rust om zijn of haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven. Het feit dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken geen beroep kan gedaan worden op een advocaat of een vertrouwenspersoon die hem, zo oppert verzoeker, zou kunnen helpen om de correcte accenten te leggen tijdens het afleggen van het relaas, doet hier niets aan af. Er is geen enkele wettelijke bepaling voorhanden die de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht asielzoekers voor of tijdens hun gehoor te laten bijstaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon. Bovendien betreft het in casu geen nuances of kleine verschillen in accenten, zoals verzoeker voorhoudt, doch wel (talrijke) frappante tegenstrijdigheden omtrent

essentiële elementen in zijn relaas. Het louter herhalen van en volharden in één versie van de feiten heft de in de bestreden beslissing gedane tegenstrijdigheden niet op. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden en incoherenties en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat burgers in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Punjab, een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen (concrete) elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 9 april 2014 opgenomen grond, voert de verzoekende partij aan dat haar Pakistaanse identiteit niet wordt betwist. Zij wijst erop dat op de Dienst Vreemdelingenzaken geen verplichting rust om een advocaat toe te laten tijdens het eerste gehoor. De verzoekende partij is van oordeel dat dit een fundamentele schending is van haar rechten van verdediging en betoogt dat het niet kan dat bij een klein ongeval een advocaat aanwezig moet zijn bij een verhoor, doch bij een verhoor dat betrekking heeft op een vraag om internationale bescherming een advocaat niet toegelaten is. De verzoekende partij is tevens van oordeel dat de motivering in de beschikking de Raad onwaardig is.

1.4.2. De Raad merkt vooreerst op dat, waar verzoekende partij poneert dat haar Pakistaanse identiteit niet wordt betwist, zij niet weerlegt of ontkracht dat zij geen enkel origineel en officieel document indient ten bewijze van haar identiteit, haar afkomst en haar nationaliteit.

Zo verzoekende partij enerzijds meent dat het niet aanwezig zijn van een advocaat tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken een schending inhoudt van haar rechten van verdediging, stelt zij anderzijds terecht vast dat op de Dienst Vreemdelingenzaken geen verplichting rust om de asielzoeker te laten bijstaan door een raadsman. De Raad heeft dit ook vastgesteld in de beschikking waar wordt gesteld dat *“Er (...) geen enkele wettelijke bepaling voorhanden is die de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht asielzoekers voor of tijdens hun gehoor te laten bijstaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon.”* Uit de lezing van het administratief dossier blijkt immers dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/10 van de vreemdelingenwet de asielaanvraag die ingediend werd bij de in artikel 50, eerste lid, bedoelde overheden in ontvangst neemt en een verklaring afneemt van de vreemdeling met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot de redenen die hem ertoe aanzetten om een asielaanvraag in te dienen. De Dienst Vreemdelingenzaken neemt geen beslissing in het asieldossier, maar neemt een eerste verklaring af en stuurt het asieldossier door naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens het invullen van deze verklaring wordt aan de asielzoeker onder andere uiteengezet dat hij/zij de redenen van de vlucht nauwkeurig maar in het kort moet weergeven en hij/zij de waarheid moet vertellen. Van de asielzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij/zij de essentiële elementen van het vluchtrelaas correct weergeeft. In casu blijkt uit het administratief dossier, inzonderheid het gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, tevens dat verzoekende partij werd geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen en omissies en dat zij tevens werd gevraagd waarom bepaalde belangrijke en essentiële elementen niet werden vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken of anders werden vermeld (gehoorverslag, p. 3; 5;6;9). Verzoekende partij werd derhalve in de mogelijkheid gesteld bij het Commissariaat-generaal om haar asielrelaas toe te lichten en aan te geven waarom bepaalde elementen niet of anders werden vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De aangevoerde schending van haar rechten van verdediging wordt hier dan ook niet aangetoond.

Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen concrete argumenten aanvoert tegen de gronden in de beschikking.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS